

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง "ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความไม่มั่นคงในชีวิตสมรส : ศึกษากรณีสตรีที่สมรสแล้ว ภาครัฐบาล, รัฐวิสาหกิจ และเอกชน" นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสของพนักงานว่าจะมีอยู่ในระดับมากน้อยเพียงใด และมีปัจจัยต่าง ๆ ที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสของพนักงานได้แก่ ปัจจัยภูมิลำเนาและปัจจัยทางเศรษฐกิจ และปัจจัยในด้านคุณภาพชีวิตสมรส ซึ่งมีองค์ประกอบคือ การปรับตัวในชีวิตสมรส, ความพึงพอใจในชีวิตสมรส, ความสุขในชีวิตสมรส, ความขัดแย้งในชีวิตสมรส, การสื่อสารสัมพันธ์ระหว่างคู่สมรส และการผสมผสานในชีวิตสมรส

ทฤษฎีที่นำมาใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ ทฤษฎีเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตสมรสและความมั่นคงในชีวิตสมรส (A Theory of Marital Quality and Marital Stability) และแนวคิดเกี่ยวกับความไม่มั่นคงในชีวิตสมรส (Marital Instability) มาเป็นกรอบในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงและแบบชั้นภูมิของพนักงานในหน่วยงานภาครัฐบาล, รัฐวิสาหกิจ และเอกชน (กรมการบินพาณิชย์, การประปานครหลวง และธนาคารศรีนคร สำนักงานใหญ่) กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนี้เป็นสตรีที่สมรสแล้ว จำนวน 234 คน

ผลจากการศึกษาสรุปได้ว่า ในด้านสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมีผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างพนักงานส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด รองลงมาคือ ระดับ ปว.ช และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามลำดับ ในด้านอายุที่สมรสพบว่าพนักงานส่วนใหญ่สมรสเมื่ออายุระหว่าง 22-28 ปี รองลงมาคือ ระหว่าง 29-36 ปี และระหว่าง 15-21 ปี ตามลำดับ ในด้านรายได้พบว่าพนักงานส่วนใหญ่มีรายได้ 3,001-5,000 บาท รองลงมาคือ 5,001-7,000 บาท และ 7,001-10,000 บาท ตามลำดับ ในด้านคุณภาพชีวิตสมรสส่วนใหญ่มีคุณภาพชีวิตสมรสในระดับสูง เช่นเดียวกันกับระดับของการปรับตัวในชีวิตสมรส, การสื่อสารระหว่างคู่สมรส ส่วนในด้านความพึงพอใจในชีวิตสมรส, ความสุขในชีวิตสมรสและการผสมผสานในชีวิตสมรส นั้นพนักงานส่วนใหญ่มีอยู่ในระดับปานกลาง แต่ในด้านความขัดแย้งในชีวิตสมรสพนักงานส่วนใหญ่มีอยู่ในระดับต่ำ และในส่วนของความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสพบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสในระดับต่ำ

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยได้ผลดังนี้คือ การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างวุฒิการศึกษา, อายุที่สมรส และรายได้กับความไม่มั่นคงในชีวิตสมรส ปรากฏว่าไม่พบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ส่วนคุณภาพชีวิตสมรสมีความสัมพันธ์กับความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ กลุ่มที่มีความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสในระดับสูงคือ กลุ่มที่มีคุณภาพชีวิตสมรสในระดับต่ำ และกลุ่มที่มีความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสในระดับต่ำคือ กลุ่มที่มีคุณภาพชีวิตสมรสในระดับสูง เช่นเดียวกันกับความสัมพันธ์ระหว่างความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสกับการปรับตัวในชีวิตสมรส, ความพึงพอใจในชีวิตสมรส, ความสุขในชีวิตสมรส, การสื่อสารระหว่างคู่สมรสและการผสมผสานในชีวิตสมรส

ส่วนความขัดแย้งในชีวิตสมรสมีความสัมพันธ์กับความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ กลุ่มที่มีความขัดแย้งต่ำคือ กลุ่มที่มีความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสในระดับต่ำ และกลุ่มที่มีความขัดแย้งในระดับสูงคือ กลุ่มที่มีความไม่มั่นคงในชีวิตสมรสในระดับสูง